

Joulu joka päivä

Annika Devert,
Jessika Devert

Jessika Devert
Annika Devert

Joulu joka päivä

SAGA Egmont

Joulu joka päivä

Translated by Jaana Palanterä

Original title: *Nu är det jul igen*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2020, 2022 Annika Devert, Jessica Devert and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728499641

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Luku 1

Lukion raskaat puuovet heilahtivat auki ja ulos juoksi kaksikymmentäviisi eläväistä vastavalmistunutta ylioppilasta valkoisissa vaatteissa. He kiljuivat ja heiluttivat lakkejaan, ja Emelie nousi varpailleen erottaakseen tyttärensä heidän joukostaan. Se oli melko helppoa, sillä tyttö oli ainoa, jolla oli mustat kiharat hiukset ja tumma iho. Hän näki Linnin nauravan ja muisti oman ylioppilasaikansa, jolloin kaikki oli mahdollista eikä maailmassa ollut minkäänlaisia ongelmia. Ei kuten nyt. Hän huokaisi ja hymyili Saralle, joka seisoi hänen vieressään.

– Herättää varmasti paljon tunteita, kun vanhin lapsi kirjoitti ylioppilaaksi, vai mitä? Sara kysyi.

Emelie nyökkäsi ja hymyili. Kyllä, se oli eräänlainen virstanpylväs, sitä ei voinut kieltää.

– Äiti, äiti, näetkö Linnin?

Emelien vieressä pomppi Linnea saadakseen nähdä vilauksen sisarestaan. Se ei ollut helppoa, kun oli vasta seitsenvuotias, ja

Emelie nostikin tytön ylös ja osoitti Linniä, joka tanssi ja lauloi ystäviensä kanssa. Linnea vilkutti ja huusi isosiskoaan.

– Liv, voitko pitää kylttiä ylhäällä, niin Linn näkee, missä me olemme? Muuten hän saattaa luulla, että olemme unohtaneet hänet, Emelie sanoi keskimmaiselle tyttärelleen, joka nosti ylioppilaskyltin niin ylös kuin pystyi.

Hetkeä myöhemmin koko perhe ja Sara-kummi kerääntyivät keskelle toria. He halusivat Linniä ja nauroivat. Linn oli hieman huppelissa samppanjasta, jota hän oli kavereineen nauttinut aamiaisesta lähtien, ja vuoroin itki, vuoroin nauroi. Liv ja Linnea katsoivat silmät suurina isosiskoaan, jonka hiukset olivat auki muodostaen kuin pilven hänen kasvojensa ympärille. Aurinkopuuteri kimmelsi hänen voimakkailla poskipäillään, ja ruskeita silmiä kehystivät pitkät, mustat silmäripset. Siskojen silmissä Linn oli maailman coolein. Emelie tarttui vanhimpaan tyttäreensä ja halasi tätä lujasti.

– Miltä tuntuu, leipuri? Onko sinulla ollut hauskaa?

Linn nyökkäsi mutta ei pystynyt keskittymään edessään seisoviin ihmisiin. Hänen katseensa hakeutui kavereihin ja auton lavalle, jolla he pian tanssisivat ympäri Växjötä. Emelie ja Sara hymyilivät toisilleen. He tiesivät tarkalleen, miltä se tuntui. Seisominen täällä kahden pikkusisaruksen, äidin ja tämän ystävän kanssa ei tietenkään ollut kaikkein hauskinta juuri nyt. Sara halasi Linniä.

– Onnea pikkuinen kummityttöni, olet aivan uskomattoman lahjakas. Oletko saanut kesätöitä? Sieltä leipomosta, kuten halusit?

Linn rauhoittui sekunniksi ja keskittyi Saraan.

– Kyllä, olen saanut, tosin äidin töistä. Kaikki tulee varmasti menemään hyvin. Mutta tuolla ovat Olivia ja Julia, minun täytyy mennä. Pusuja, äiti. Sara, Liv, Linnea, rakastan teitä!

Linn juoksi paikalta ja kohtasi kaksi parasta ystäväänsä yhteishalauksessa. Kolmikko hyppeli tiehensä kädet toistensa ympärillä, aivan kuin he olivat pieninäkin tehneet. Emelie huokaisi ja katsoi nuorempia lapsiaan.

– Jaahas, haluaako joku jäätelöä?

Kotona Parkvägenin rivitalossa oli rauhallista. Liv ja Linnea olivat menneet kavereidensa luokse. Heillä oli kesäloma, ja he saivat tehdä vähän mitä halusivat. Muutaman päivän päästä alkaisi iltapäiväkerho, jota kestäisi pari viikkoa, ennen kuin Emelien loma alkaisi. Nyt Sara ja Emelie istuivat alas ja hengähtivät keskustan ylioppilasspektaakkelin jälkeen.

– Loma tulee nyt kyllä tarpeeseen. Tänä vuonna töissä on ollut hemmetin raskasta. Paljon henkilöstömuutoksia, ja sitten pomoni sanoutui yhtäkkiä irti, ja ennen kuin saimme uuden... Siitä oli leikki kaukana, Emelie sanoi ja kaatoi Saralle ja itselleen lasilliset valkoviiniä.

He istuivat takapihalla. Pensaat olivat päässeet kasvamaan liian suuriksi, ja Emelielle tuli huono omatunto, kun hän vain katsoikin huonosti hoidettua nurmikkoaan. Jonakin vuonna hän vielä laittaisi sen kuntoon. Unelma vihreästä nurmikosta eli edelleen, mutta jaksamista ei löytynyt. Sara venytteli.

– Päätimme eilen, että lähdemme Italiaan vasta hieman myöhemmin, Sara sanoi ja hymyili tyytyväisenä.

– Ooh, jos olisikin varaa siihen. Mutta yksin kolmen lapsen kanssa ei todellakaan ole mahdollisuutta Italian-matkoihin. Saan tyytyä viihtymään kotona, Emelie sanoi.

Ja sitten hän lisäsi:

– Mukavaahan sekin on.

Hän kuuli miten töksähtävältä ja epäuskottavalta se kuulosti. Tietenkin hän olisi mieluummin matkustanut Italiaan. Nauttinut auringosta ja uimisesta, juonut hyviä viinejä ja syönyt pastaa. Sara hymyili hänelle.

– Hyvä siitä tulee. Ajattelimme matkustaa uudelleen Toscanaan, koska pidimme siitä tosi paljon. Oletko muuten vielä kukaan kuullut mitään Ousmanista?

Emelie pudisti päätään. Kolme vuotta sitten hän oli tullut töistä kotiin ja löytänyt keittiönpöydältä kirjeen lastensa isältä. Kirjeessä mies kirjoitti jättäneensä heidät. Hän ei enää jaksanut, vaan oli matkustanut takaisin Gambiaan. Sen jälkeen Emelie ei ollut kuullut miehestä mitään, ja koko elämä oli ollut vähintäänkin kaoottista. Kolmen lapsen hoitaminen yksin, mitä kaikkea siihen kuuluikaan viemisineen ja hakemisineen, räkäisine nenineen ja haavaisine polvineen, ei ollut helppoa. Lisäksi hänen piti yrittää keksiä, miksei isä yhtäkkiä enää ollutkaan kotona. Hän tiesi asiasta aivan yhtä vähän kuin lapsetkin. Se hajotti häntä.

– Ei, en usko, että hän palaa koskaan.

– Etkö? Mutta täytyyhän hänen haluta tavata tyttäriään?

Emelie otti hörpyn pirskahtelevaa viiniä ja näytti skeptiseltä.

– Jos hän pystyi lähtemään kolme vuotta sitten eikä ole sen jälkeen ottanut heihin kertaakaan yhteyttä, luulen, ettei hän ole kovinkaan kiinnostunut.

Sara huokaisi.

– Miehet voivat olla sikoja riippumatta siitä, missä maanosassa he asuvat, Sara totesi ja taputti Emelien käsivartta.

He istuivat vielä hetken ja tuijottivat liian reheväksi käynnyttä puutarhaa ja ruskeankeltaista nurmikkoa ja totesivat, että elämä jatkui eteenpäin, lapset kasvoivat, eikä mikään ollut helppoa, hitto soikoon, mutta kuitenkin melko mukavaa.

– Onko mukavaa, kun ei tarvitse järjestää ylioppilasjuhlia täällä? Sara kysyi.

– Sekä että. On tietenkin tylsää, ettei Linnillä ole juhlia kotonaan, mutta niistä olisi tullut ihan surkeat. Tyyliin, sinä, minä, Liv, Linnea ja minun vanhempani. Niin se menee, kun puolisukua on Gambiassa ja toinen puoli on jo alkujaan pieni.

Sara katseli aidan yli, jossa naapuri seisoi kumartuneena vastaostamansa robottiruohonleikkurin ylle. Toisessa kädessä miehellä oli ohjekirja ja toisella hän raapi harmaita hiustupsuja muuten kaljussa päässään. Sara pudisti päätään.

– Pienet pojat pienet leikkikalut, isot pojat isot leikkikalut. Pienestä perheestä puhuen, oliko tylsää olla ainoa lapsi?

– Kyllä, ihan hemmetin tylsää. Siksi halusin tehdä useampia lapsia Ousmanin kanssa. En halunnut, että lapsillani olisi samanlaista kuin minulla oli ollut. Leikin yksin, ei siskoa tai veljeä, jonka kanssa tapella. Olin aina kateellinen sinulle ja veljellesi.

Sara tuhahti.

– Ääh, Per oli niin hankala. Ei, häntä sinä et olisi halunnut, Sara sanoi ja nauroi.

– Ousmankin halusi monta lasta, Gambiassa se on normaalia. Meidän kolme lastamme olivat lähes olematon määrä hänen silmissään, mutta silti hän häipyi...

Emelie kulautti viimeiset viinit lasistaan, otti molemmat lasit mukaansa ja meni täyttämään ne jääkaapissa olevasta viinitonkasta. Päivän posti lojui keittiönpyödyllä. Hän ei ollut

katsonut sitä, oli vain pannut postit pinoon. Hän ei jaksanut enempää laskuja. Kaupunginhotellin hotelliemännän palkka ei ollut kovin suuri. Se riitti, mutta oli ikävää, kun ei koskaan voinut tehdä mitään todella hauskaa tyttöjen kanssa. Kuten vaikkapa matkustaa Italiaan. Tai, ei sen tarvinnut olla mitään niin ylenpalttista, retki Kolmårdeniin tai Lisebergiin olisi riittänyt, mutta jos kaikki kolme tyttöä tulisivat mukaan, se tulisi silti kalliiksi. Nyt kun Linn oli valmistunut leipurilinjalta lukiosta ja oli matkalla aikuisten maailmaan, asiat muuttuisivat, mutta hän asui vielä kotona ja oli oikea kotikissa. He istuivat usein yhdessä sohvilla katsomassa televisiosarjoja tai juttelivat Linnin rakastumisista sen jälkeen, kun nuoremmat sisarukset olivat menneet nukkumaan. Linn yritti saada äitinsä liittymään Tinderiin ja kokeilemaan siipiään rakkauden saralla, mutta tähän saakka Emelie oli kieltäytynyt. Hän ei halunnut joutua jälleen huijatuksi. Sitä paitsi ei hänellä ollut siihen aikaakaan. Hän oli riittävän stressaantunut jo nyt.

Päällimmäisessä kirjekuoressa oli Lumilyhty-arpajaisten tunnus reunassa. Niihin hän ei aikonut osallistua, joten hän työnsi sen syrjään viinilasinsa jalalla ja näki valkoisen ikkunattoman kirjekuoren. Sen takapuolella luki koristeellisilla kirjaimilla:

”Lakiasiaintoimisto Bertelson & Bart”

Hän laski lasin ja avasi kirjekuoren. Hän sulki silmänsä ja rukoili hiljaa mielessään, ettei siinä olisi mitään Ousmaniin liittyvää. Se ei ollut todennäköistä, sillä he eivät olleet naimisissa ja Emelie omisti talon, mutta siitä miehestä ei koskaan tiennyt varmasti. Hän avasi paksun paperiarkin ja näki jälleen yrityksen logon kirjeen yläreunassa. Kun hän oli lukenut tekstin, hän

huokaisi helpottuneena – se ei ainakaan liittynyt Ousmaniin. Hän otti kirjeen, täytetyt viinilasit ja meni jälleen Saran luo.

– Haluaisitko tavata jonkun uuden? Tarkoitan siis, jos et usko Ousmanin tulevan enää takaisin?

Emelie ojensi viinilasin Saralle ja istuutui hänen viereensä tuolille.

– En missään tapauksessa halua häntä takaisin, miten voisin enää luottaa häneen? Ja ei, en halua vielä tapailla ketään muuta. En oikein uskalla, että jos uusikin mies jättää minut kuin nallin kalliolle? En jaksaisi sitä.

Sara kohautti olkiaan.

– Mielestäni sinun pitäisi, mutta ymmärrän, jos olet hieman varautunut ja varovainen.

Emelie nosti esiin logolla varustetun kirjekuoren.

– Katso tätä, olen ilmeisesti perinyt jotakin...

Sara otti kulauksen viiniä ja näytti toiveikkaalta.

– Mitä? Onko sinulla joku vanha sukulainen, joka on kuollut ja josta et ole tiennyt mitään? Sehän on ihan unelma! Periä tukku rahaa joltakulta, jota ei edes ole tuntenut ja jonka kuolemaa ei tarvitse surra. Olemme haaveilleet siitä lukemattomia kertoja Stefanin kanssa. Kuka se on?

Emelie pudisti päätään.

– En tiedä. Minulla ei ole yhtään sukulaista, jota en tuntisi, tietääkseni, mutta tässä lukee, että joku Astrid Svensson on kuollut ja jättänyt minulle perinnön.

– Kuka se sitten on?

– Ei aavistusta! Mutta hänen täytyy olla isän puolelta, koska hänen sukunimensä on Svensson. Minulla on hatara muistikuva jostain vanhasta tädistä.

– Lukeeko siinä, mitä olet perinyt?

Sara nojautui käsinojan yli ja nappasi kirjeen itselleen ja alkoi lukea.

– ”Tervetuloa lakiasiaintoimisto Bertelson & Bartille maanantaina 7. kesäkuuta kello 11.00.” Sehän on nyt maanantaina! Herranen aika, miten jännittävää! Haluatko, että tulen mukaan? Ei kun odota, en pääsekään, meillä on johtoryhmän kokous silloin. Soita minulle heti tapaamisen jälkeen.

Saran ääni nousi lähes falsettiin, niin innoissaan hän oli. Emelie nauroi ja kohotti lasiaan.

– Niin, kuka tietää? Enkä olen miljonääri. Kippis sille!

Emelie ojensi viinilasiaan kohti Saraa, joka nauroi ja skoolasi hänen kanssaan.

– Tai sitten olet perinyt hänen vanhan koiransa ja sokerisakset. Kippis!

Luku 2

Viikonloppu sujahti ohi nopeasti: oli illallinen äidinäidin ja Bertin kanssa, ravintolavierailu Linnin ylioppilasjuhlien kunniaksi ja niiden välissä Linnean jalkapallokauden päättäjäiset ja Livin kuljettaminen juhliin. Ajatus perinnöstä oli kaihertanut takaraivossa siitä saakka, kun hän oli lukenut kirjeen, mutta siitä huolimatta hän ei ollut puhunut asiasta mitään äidilleen. Syytä siihen hän ei oikeastaan tiennyt, mutta entä jos se ei olisikaan mitään erityistä, silloin tuntuisi oudolta, jos hän olisi höpissyt siitä. Ei, hän odottaisi siihen saakka, kunnes saisi tietää, mitä oli perinyt. Saran kanssa hän oli tietenkin puhunut ja spekuloinut, sitä oli vaikea välttää parin viinilasillisen jälkeen. Nyt oli maanantai ja vihdoinkin aika selvittää, mistä perinnössä oli kyse. Lakiasiaintoimisto sijaitsi vanhassa keltaisessa puutalossa, jonka alaosa oli betonia, se edusti kai jugendia. Hän katseli hermostuneena ympärilleen nupukivikadulla, ennen kuin veti syvään henkeä ja tarttui lujalla otteella koristeelliseen ovenkahvaan. Hän räpytti silmiään muutaman kerran tultuaan

pimeään aulaan, ja kesti muutaman sekunnin, ennen kuin silmät tottuivat siihen äskeisen auringonpaisteen jälkeen, mutta lopulta hän näki vastaanottotiskin ja sen takana istuvan naisen. Naisen hiukset oli sidottu tiukalle nutturalle, ja hänen kyntensä olivat pitkät ja vaaleanliilait. Hän oli juuri sellainen, jollaiseksi Emelie oli asianajotoimiston vastaanottovirkailijan kuvitellutkin. Emelie otti pari askelta kohti tiskiä ja tajusi, ettei tiennyt yhtään, ketä hänen pitäisi kysyä. Hän pysähtyi ja kaiveli vanhaa mustaa nahkalaukkuaan etsien kirjettä.

– Ketä tulit tapaamaan?

Emelie nosti katseensa kohti tiukanoloista naista, joka hymyili viileästi.

– Sepä se, odota ihan vähän, hän sanoi hermostuneesti.

Hän kaiveli hiuslenkkien, tamponien, rahojen ja kuittien joukosta, kunnes löysi firmalta tulleen kirjekuoren, mutta hän ei ehtinyt avata kirjettä, ennen kuin nainen esitti jälleen kysymyksen.

– Oletko sinä Emelie Svensson?

Emelie nyökkäsi.

– Siinä tapauksessa tulit tapaamaan Sven Bartia, istu alas odottamaan, hän tulee kohta, nainen sanoi ja palasi näyttönsä pariin.

Emelie kiitti ja vajosi yhdelle vanhoista littaista istutuista ja todella pehmeistä nahkanojatuoleista. Hän huokaisi ja katseli ympärilleen. Nahkanojatuoleja, tiikkipöytä, seinillä tauluja vakavista miehistä. Hän hymyili itsekseen, paikka näytti juuri siltä, miltä maineikkaan lakiasiaintoimiston pitikin näyttää.

– Jaahas, täällä sitä istutaan mukavasti.

Paksu kokolattiamatto vaimensi tehokkaasti miehen askeleet, ja hän ei huomannut pyöreää asianajajaa ennen kuin tämä oli

aivan hänen vieressään. Hän hätkähti aivan kuin mies olisi saanut hänet kiinni jostain kielletystä.

– Emelie, oletan? Sven Bart, juristi ja Bertelson & Martin osakas.

Hän ojensi kättään, ja Emelie tarttui siihen.

– Kyllä, aivan niin, Emelie Svensson.

– Tätä tietä.

Emelie käveli miehen perässä tämän toimistoon ja kuuli miehen pyytävän vastaanottovirkailijaa tuomaan kaksi kuppia kahvia ja vähän keksejä, mikä sai Emelien miettimään, oliko hän hereillä vai nukahtanut ja ajautunut 1950-luvulle.

– No niin, katsotaanpas, Emelie.

Sven istuutui suuren tumman kirjoituspöytänsä taakse ja avasi paksun mapin, joka oli hänen edessään pöydällä. Hän oli hetken hiljaa, sitten hän pani kätensä ristiin pöydälle ja katsoi Emelietä lukulasiensa yli.

– Astrid Svensson, jonka siis pitäisi olla isänäitisi sisko?

Lause saattoi olla kysymys tai toteamus, Emelie ei oikein tiennyt eikä siksi sanonut mitään. Hänen isänsä oli kuollut sydänkohtaukseen kymmenen vuotta sitten, ja Emelie toivoi, että isä olisi ollut nyt täällä. Istunut hänen vieressään ja vastannut rauhallisella, turvallisella äänellään asianajajan kysymyksiin. Mutta mitä isä oli kertonut? Hän kaiveli muistiaan. Isänäidin sisko, siis isän täti, kyllä hänen nimensä saattoi olla Astrid? Hän oli sellainen hieman outo, asui yksinään jossain syrjäisessä paikassa eikä koskaan halunnut vieraita kylään. Emelie nyökkäsi harkiten, ja asianajaja tyytyi siihen, selvitti kurkkuaan ja katsoi jälleen papereitaan.

– Niin, Astrid on siis menehtynyt, ja sinä olet hänen pääperijänsä. Hän on jättänyt sinulle kauniin kiinteistön Sardiniassa.

Emelie hätkähti. Mitä mies sanoi? Ajatukset vyöryivät hänen päässään, kiinteistö Sardiniassa! Mieleltöntä, mikä onnenpotku! Hän näki mielessään valkoiseksi kalkitun talon ja upeat shabby chic -tyyliset vihreät ikkunaluukut vehmaassa puutarhassa, oliivilehtojen ympäröimänä ja turkoosin sininen meri vain kiven heiton päässä talosta. Hänen tyttänsä valkoisissa mekoissaan juoksemassa puutarhassa, ja hän itse istumassa verannalla juomassa paikallista viiniä elämää nähneestä lasista.

– Lisäksi perit kaiken talon irtaimiston ja rahasumman...

– Anteeksi, mutta miten talon omistaminen ulkomailla toimii, tarkoitan verotusta ja sellaista?

Asianajaja katsoi hämmästyneenä häneen ja otti lukulasit pois päästään.

– Ai, haluatko apua ulkomaisen kiinteistön hankinnassa?

Nyt oli Emelien vuoro katsoa hämmästyneenä mieheen.

– Mutta sinähän sanoit, että perin talon Sardiniasta.

Mies katsoi Emelietä, ja hänen olkapäänsä hypähtivät, ennen kuin nauru, jota hän ei voinut enää pidätellä, ryöpsähti ulos hänen suustaan. Mies nauroi ja kyyneleet valuivat hänen paksuja poskia pitkin. Kun vastaanottovirkailija tuli kahvien kanssa, mies haukkoi henkeään ja viittilöi naista tulemaan sisälle. Emelie ja vastaanottovirkailija katsoivat toisiaan ja pudistivat päätään. Kun ovi oli jälleen sulkeutunut, mies veti syvään henkeä.

– Sinä luulit, että sanoin Sardinia, hän sanoi ja kuivasi silmiään.

Sitten hän sai uuden naurukohtauksen, ja vasta useita minuutteja myöhemmin hän sai hengityksensä tasaantumaan.

Emelie mietti vakavissaan, oliko mies saanut astmakohtauksen.

– Astridilla oli hieno kiinteistö SARDIINISAARELLA.

Sardiinisaari on oikein mukava pieni saari Bohuslänissä, pääset sinne lautalla, mies sanoi ja koetti pidätellä nauruaan, joka ei meinannut laantua.

Emelie katsoi nolona käsiinsä. Mitä hän oikein oli kuvitellut? Miten vanhalla yksinäisellä naisella olisi ollut talo Italiassa? Puoli tuntia myöhemmin hän seisoi jälleen keltaiseksi maalatun puutalon ulkopuolella, tällä kertaa selkä päin ovea, aurinko silmissään ja paksu mappi tiukasti rintaa vasten painettuna. Hän ei muistanut, mitä muuta asianajaja oli kertonut. Häntä hävetti, ja hän halusi vain ulos sieltä, joten hän oli kirjoittanut nimensä kohtiin, jotka piti allekirjoittaa, oli lähes repäissyt mapin miehen käsistä ja lähtenyt pois niin nopeasti kuin mahdollista. Emelien puhelin soi, ja hän onnistui löytämään sen sotkuisesta laukustaan. Soittaja oli Sara.

– Mitä siellä sanottiin, mitä sinä perit?

– Niin, herranjestas, Sara. En oikein tiedä, jonkun talon jollain saarella. Haluatko tulla minun luokseni auttamaan papereiden lukemisessa?

– Tietenkin, tulen heti töiden jälkeen, Sara sanoi iloisesti.

Kun hän oman sohvapöytänsä ääressä kertoi Saralle ja Linnille vierailustaan asianajajan luona ja omasta erehdyksestään, oli helppo ymmärtää, miksi koko juttu oli ollut asianajajasta niin hauska – se oli oikeasti aika huvittavaa, ja he kaikki kolme nauroivat makeasti erehdykselle. Että hän olikin voinut kuvitella perineensä romanttisen talon aurinkoisesta Sardiniasta, kun todellisuudessa hän oli saanut lahon torpan tuulenpieksemältä saarelta Bohuslänistä. Sara luki paperit läpi.

– Selvä, ensinnäkin on siis talo, joka näyttää hienolta kuvissa, ja sitten kaikki irtaimisto, eli kaikki huonekalut ja muu tavara, jota talossa saattaa olla.

Viimeisen hän sanoi selittääkseen sanan Linnille, joka oli näyttänyt suurelta kysymysmerkiltä.

– Ja sitten on vielä rahasumma.

Hän vihelsi ja katsoi Emelietä.

– Ei siis mikään suuri omaisuus, mutta ei nyt ihan pienikään. Kuitenkin satatuhatta kruunua! Mutta katsopa tätä, on toinenkin perijä.

Emelie huokaisi ja pyöritteli silmiään.

– Tiesin sen, minun täytyy tietinkin jakaa talo, lahot pinnatuolit ja rahat jonkun toisen vanhan tuntemattoman esi-isän kanssa.

– Ei, ei, mutta on eräs Andreas Wester, joka Astridin mukaan on aina auttanut ja ollut kuin hänen oma lapsenlapsensa. Hän saa 300 neliötä tontista ja vierasmajan, jossa hän ilmeisestikin asuu.

Emelie pudisti päätään.

– Tämähän menee aina vain paremmaksi. Nyt saan vielä säättää jonkun riidanhaluisen kalastajaukon kanssa, joka on asettunut asumaan tontille.

Sara nauroi ja pudisti hänelle päätään.

– Ukko ja ukko, henkilötunnuksen mukaan mies on 31-vuotias, joten ehkä perintö sisältääkin todellisen herkkupalan. Talo ja uusi poikaystävä, ei mikään huono perintö, jos minulta kysytään.

– 31-vuotias herkkupala? Ei kiitos, se ei ole minun makuuni.

Emelie kohotti kätensä torjuvasti.

– Ehkäpä sitten jotain minulle?

Kolmen lapsen äiti Emelie on kyllästynyt elämäänsä. Lasten isä on palannut kotiinsa Gambiaan, ja Emelie on uurastanut saadakseen arjen toimimaan. Budjetti on tiukka, työ on tylsää, ja painostuksesta huolimatta Emelie ei uskalla mennä Tinderiin.

Hän ei yksinkertaisesti ole valmis. Elämä tuntuu polkevan paikallaan, kunnes Emelie saa yllättävän kirjeen – kirjeen, jonka sisältö muuttaa hänen elämänsä ikuisesti.

Käy ilmi, että Emelie on perinyt talon Sardiinisaarelta. Emelie matkustaa saarelle ja kokee perille päästyään elämänsä järkytyksen. Talo on ääriään myöten täynnä joulukoristeita!

Emelie epäröi, mutta lapset haluavat jäädä saarelle, eikä kestä kauaakaan ennen kuin perhe on muuttanut saarelle pysyvästi. Nyt on enää löydettävä vastaukset kahteen tärkeään kysymykseen: millainen mies on komea Andreas, joka peri vierasmajan hänen tontiltaan – ja mitä ihmettä Emelie tekee kaikille joulukoristeille?

Annika ja Jessika Devert ovat sisarukset Göteborgista. He ovat kirjoittaneet yhdessä useita lastenkirjoja ja debytoivat aikuisten kirjallisuuden parissa vuonna 2020 feel good -romaanilla ”Joulu joka päivä”.